

nek, aki az aláaknázott területeken képes felkutatni és semlegesíteni a robbanófejeket, és apró, kicsiny zászlócskákkal meg tudja jelölni az „unitárius ösvényt”.

Faludyt, a Költőt parafrazálva: *Unitárius Testvér, sovány a földünk, / könyörgök, egyet tégy nekem: Szórd szét kincseid / az emberek közt, a réteken!*

Prófétálni hívlak, unitárius, keresztény és magyar eszméket hirdetni és megélni, hogy ezáltal építsünk, bátorítsunk és vigasztaljunk! Utazásodhoz végy magad mellé 3 útitársat, és ezek mellett tarts ki híven! Ezek az *Álom*, a *Hit*, a *Szeretet*. Az *Álom* kell ahhoz, hogy elindulj. A *Hit* segíteni fog menni. A *Szeretet* majd barátokkal ajándékoz meg!

Prófétálj, Emberfia! Építve, bátorítva és vigasztalva! Ámen.

KISS KÁROLY

ISTENTŐL VALÓ KINCSÜNK

2Kor 4,7

Pál apostol alakja, szerepe rendhagyó, rendkívüli a kereszténység történetében. Eppen ezért nem árt, ha néhány pillantást vetünk életére, alakjára, életútjára.

Saul, ez a rendkívül művelt, farizeusi szellemben nevelkedett zsidó férfi, aki egyben római polgár is, minden eszközzel, hatalmának, felsőbbségének tudatában üldözi a keresztényeket. Büszke, öntelt és elfogult. Ha csak a keresztényekre gondol, lelke háborgással, sőt gyűlölettel telik meg. Felsőbbségének, igazságának meggyőződésével, göggyével úgy érezte: – én Saul, sokkal több vagyok, mint ezek az egyszerű, tudatlan, műveletlen, szegény, könnyenhívő, befolyásolható halászok, emberek. Nekem igazam van, nekem jogom van, nekem hatalmam van!...

S aztán egyszerre megváltozik; – az üldözőből üldözötté, Saulból Pállá válik! Már nincs mellette sem a zsidó-papi hatalom, sem a világi hatalom. Göggye, felsőbbrendűségi érzése-tudata megszűnik. Mindezt alázat és szerénység váltja fel. És szolgálat, az evangélium rendíthetetlen szolgálatának áldozatteljes vállalása.

Ha egy pillantást vethetnénk alakjára: egy törekeny testű, sovány, vézna, úgyis mondhatnánk vékonydongájú férfit láthatnánk. Honnan veszi hát azt a rendkívüli erőt, bátorságot, veszélyekkel szembeni ellenállást, kitartást, amely életének új útját, szolgálatát jellemzi? Honnan az a lelkesültség és elkötelezettség, amely kiárad, sugárzik belőle, s amely megfogja, magával ragadja az őt hallgatót, vele érintkezőt?

És ő válaszol is kérdésünkre a felolvasott szavakkal, vallomással: „Ez az erő nem az enyém, ... Istené! Istentől van!”

Az úgynevezett „pálfordulás” mélysége itt mutatkozik meg igazán. Le tudta vetni büszkeségét, emberi gögjét, elfogultságát, önteltségét. A damaszki jelenésben Jézussal való találkozása rádöbbenette arra, hogy az önzés, önmaga felmagasztalása, a maga igazságának, elfogultságának, gyűlölködésének és hatalmaskodásának útja járhatatlan. Megérett, megértett és megtanult valamit, amit nagyon nehéz megtanulni, magunkévá tenni: alázatos lelkűvé, szerénnyé válni!

A megvilágosodás fényében nem roppan össze ... újjászületik! Lényét átadhatja a jézusi hívás: jöjjetek hozzám mindnyájan, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek...

Háborgó, haragvó, gyűlölettel teli lelke lecsendesül, megnyugszik. De ez a megnyugvás, nyugalom számára nem a tétlenség, az elvonulás nyugalma, hanem a felismert új életút teljes odaadással való vállalása. Személyiségéből fakadóan nem is tehet másként. Felemásképpen, tessék-lássék, langymeleg módon tenni, cselekedni, szolgálni nem tud!

Mindezek után – azt hiszem – nyilvánvalóvá, érthetővé válik, hogy az apostol mit ért kincs és cserépedény alatt.

A kincs, az igazán drága kincs, maga az örök evangélium. Az a jézusi evangélium, amely minden emberhez – szegényhez és gazdaghoz, bűnöshöz és beteghez, eltévedthez, megfáradthoz és megterhelthez – egyaránt szól. Az az evangélium, amely a Hegyi beszéd boldogságáról szóló tanításához, a házépítés, a tékozló fiú, az irgalmas samaritánus, a bűnös asszony, a talentumokról szóló, az igazgyöngyöt, valódi kincset találó kereskedő és földműves példázataival s a szeretetparancsolat Isten és ember fele való irányultságával múlandó, időálatvetett, törekeny, cserépedényhez hasonló életünknek igazi tartalmat, magatartást, értelmet és célt tud adni!

Ez a kincs nem arany, gyémánt vagy dollárköteg, amit páncélszekrényben kell őriznünk, mások elől elrejtenuk! Ezt a kincset nem elrejtetni, elzárni, láthatatlanná kell tenni! Éppen ellenkezőleg! Mindenkinek megmutatni, osztogatni, másokat is részesévé kell tenni, adni, mindig csak adni! S minél többet adsz belőle, annál több marad neked. Jó szót, bátorítást, mosolyt, hitet és sok-sok önzetlen tiszta szeretetet, s meglátod, olyan ez, mint a szeraptai asszony vékabeli lisztje, a kánaáni mennyegző étele és itala.

S ne feledd, nem alamizsnát osztogatsz. Ez nem üzlet, alku, perzsavásár: adok, ha kapok! Ezt nem lehet elvárással, felemásan tenni, cselekedni, élni. Csak teljesen, teljes odaadással. Magadat adod. Egyszerűen, alázatosan, szerényen, mint ahogy a jó édesanya, szülő adja magát gyermekének. Olyan ez, mint a tiszta szerelem, Isten szerelme!

Az igazi művészet, művészi alkotás is az evangélium szellemiségét hordozza. A művész, Istentől kapott tehetségét s a maga küzdelmes útján elért önmegvalósítását tárja szobraiban, képeiben, alkotásaiban a néző, a nagy nyilvánosság elé. Benne van ebben a mindenkihez való szólás és az adás lel-

kisége, alázata. Szépséget, békét, nyugalmat áraszt, vagy felkavar, hogy erre vágyj! De mindenképpen megszólít, megérint, valamit ad!

A reneszánsz művészet egyik kiemelkedő alakja, képviselője Michelangelo Buonarroti. Nem véletlen, hogy magyarázatomhoz az ő alakját választottam, hiszen a szellemi újjászületés hordozója, és Pál apostolhoz is van némi köze, a vatikáni Paolina kápolnában festette Szent Pál fordulását. Michelangelo, a szobrász, festő, építész és költő 1475 március 6-án Capresében született és 89 éves korában, 1564. február 18-án halt meg Rómában. F fiatal éveit Firenzében, a Mediciek udvarában tölti, ahol megismerkedik kora neves művészeivel. Hamar megmutatkozik rendkívüli tehetsége és a Pieta szoborcsoport alkotásával hírnevet szerez. Életútja Firenze, Velence, Bologna, Ferrara és Róma. Mózses szobra és az óriás Dávid-szobor tovább emeli hírnevét, elismertségét. Építészeti alkotásaival, megoldásaival, síremlékeivel rendkívüli hatást gyakorol az olasz és európai művészet fejlődésére. A barokk művészet atyjának is nevezik. Bár elsősorban szobrásznak tartja magát, a festészet terén is új, eredeti eszméket, a gondolatközlés sajátos formáját teremti meg. Művészi pályája legihletettebb, legtisztább alkotása a Sixtus-kápolna mennyezeti freskójának megfestése 1508-1512 között. Ennek a freskónak egyik jelenetében a teremő atyai szeretettel közelít, kinyújtott kezével lenyúl Ádám, az ember felé. Sokan úgy látják, hogy meg is érinti. S nem akárhol, a szívét érinti meg!

Isten valóban megérinti, hívja, szólítja a mindenkori embert. És különösen megérinti, hívja azokat, akiket a megbízatás felelősségével, áldásával és terhével látogat meg.

Saul életében a damaszkuszi úti látomás, megszólítás sorsfordító volt és lett, Pállá változott általa. Az ifjú Sámuel és Ézsaiás is válaszolt a megszólításra: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád! Imhol vagyok, küldj el engem”....

Illés próféta menekül. Csalódott, megtört, meghasonlott. Dühösen fakad ki: Hagyj nekem Uram békét...elég volt!...Aztán a megszólításra mégis felkel, erőt vesz magán, mert erőt kap, nyer Istentől.

A mi életünkben is vannak illési megtorpanások, meghasonlások. Fel tudunk-e kelni, fel tudunk-e emelkedni, ki tudunk-e békülni önmagunkkal és Istennel, hogy újra erőt nyerhessünk?

A görög monda szerint Antheus legyőzhetetlen volt, amíg a földön állt, mert a földtől kapta erejét. Achilles csak úgy tudta legyőzni, hogy felemelte, elszakította a földtől.

Mi Istentől kapjuk az erőnket. Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Ha Tőle elszakadunk, erőtlenné válunk. Csak a Hozzá való rendületlen hűség, megállás tudja megtartani sokszor elbizonytalanodott, reményvesztetté vált, elerőtlenedett életünket.

„Hallottad a szót: rendületlenül? / Ábránd, hiúság, múltó kegy, javak, Lenn a sikamlós tér, nyomás felül/ Vész és gyalázat el ne rántsanak./ Óh értsd meg a szót: ábránd és apályon/ Szirt a habok közt hűséged megálljon”. Ámen.

HEATHER COLLINS

TESTVÉREK VAGYUNK*

1Móz 17,1–7, 15–17, ApCsel 2,1–11

Kedves Testvéreim! Végtelenül boldog vagyok, hogy köztetek lehetek, és ősi szószerkezeteken hozzátok szólhatok. Három éve álmodom erről a pillanatról, próbáltam elképzelni, milyen is lesz a találkozás. Azóta készülök hozzátok, amióta lelkésztestvérem, Farkas Dénes tiszteletes úr az én egyházközségemben, a Georgia állambeli Lawrenceville-ben szolgált, és egymásnak hitestvérei lettünk. Nos, akkor megmondom nektek, hogy a találkozás öröme messze felülmúlta képzeletemet. Oly meleg vendégszeretettel találkoztunk mindenütt, annyi szeretettel itatódtunk át, hogy most úgy érzem, hazatérve ezt a sok áldást terjesztenem, szétsugároznom kell. Amint Erdély-szerzte zárandokoltunk, az az érzés jutott eszembe, amit Jézus testvéri szeretetnek nevezett, és amelyet eddig ilyen bőségesen soha meg nem tapasztaltam.

Azt hiszem, ebben a szeretetben, együttérzésben és egymás elfogadásában rejlett a Jézus tanítványai közötti mély összetartozás, mely akkor is megmaradt, amikor ő már nem volt velük. Nemrégén, pünkösdi alkalmával gondolkodtam azon, milyen csodálatos is lehetett az az állapot, amikor az emberek egymás nyelvét mind megértették, holott hazájuk és kultúrájuk különbözött. Meggyőződésem, hogy ugyanez a pünkösdi csoda zajlik itt most köztünk is, akik ma reggel istentiszteletre összegyűltünk. És ez a csoda megy végbe mindazok között az egész világban, akik magukat unitáriusoknak vallják. Ezen a szép vasárnapi reggelen az unitárius templomba mennek itt Erdélyben, ugyanúgy mint Csehországban, Brüsszelben, Németországban, Oroszországban, Lengyelországban és Dániában. Összegyűltünk Indiában, Pakisztánban, Ausztráliában, Dél-Afrikában, Sri Lankában és a Fülöp-szigeteken is – mi, az unitáriusok. Aztán a mi időnkhez képest pár órával később unitáriusok Angliában, Kanadában, az Egyesült Államokban, Mexikóban és Argentínában is összegyűltek imádkozni. És alapvetően ugyanazon a nyelven szólnak Istenhez. Ez az a nyelv, amely minket egy közös ügyben lelkileg egyesít. Ez a nyelv a szeretet nyelve. Ez a nyelv a Szabadság nyelve. Ez a nyelv a reménység nyelve és az Isten életünket szeretetével átölelő nyelve, melyet mi minduntalan megtapasztalunk.

Ez az a szeretet, amelyet én is itt ebben a pillanatban megtapasztalhatok. Noha Dénes szól hozzátok a nevemben anyanyelveteiken, és Gellérd Judit fordította beszédemet magyarra, mégis úgy érzem, mi nyelvtestvérek vagyunk hitünk által. Amint szemetekbe nézek, mintha a saját anyáim és apáim arcába néznék, vagy a nagyszüleimébe, nagynénik és nagybácsik, unokatest-

---

* Elhangzott július 6-án, Kolozson. Angolból fordította: dr. Gellérd Judit